ఒక చిన్న మానవుడు

ఇచ్ఛాపురపు జగన్నాథరావు

(1978 - ఆంధ్రజ్యోతి దీపావళి సంచిక నుంచి)

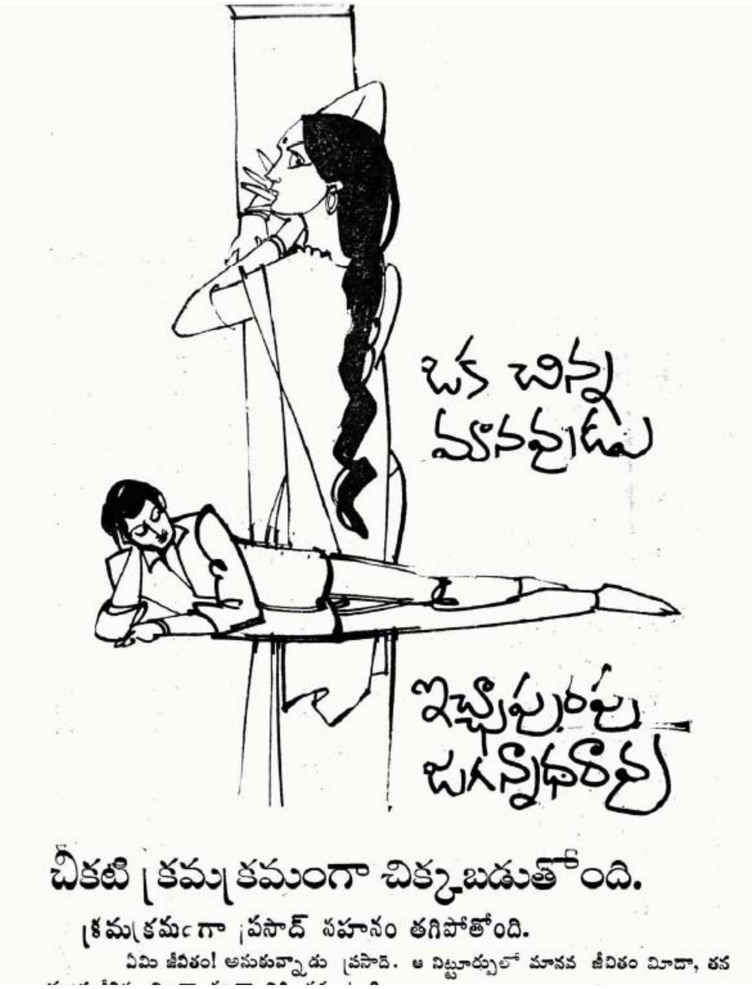

చీకటి క్రమక్రమంగా చిక్కబడుతోంది.

క్రమక్రమంగా ప్రసాద్ సహనం తగ్గిపోతోంది.

ఏమి జీవితం! అనుకున్నాడు ప్రసాద్. ఆ నిట్టూర్పులో మానవ జీవితం మీదా, తన స్వంత జీవితం మీదా కూడా నిర్లిప్తత ఉంది.

అక్కడా అక్కడా దీపాలు చీకటికి చిన్న చిన్న చిల్లులు పెడుతున్నాయి. అతని నల్లటి మనస్సు ఇంకా, ఇంకా, నల్లబడుతోంది.

"ప్యూన్ !" అని కేక వేశాడు.

ప్యూన్ రంగా "ఏమిటి బాబూ? అన్నాడు.

"లైట్లు వెయ్యలేదేం?" అని కసిరాడు ప్రసాద్.

"మీరే వెయ్యొద్దన్నారు" అన్నాడు ప్యూన్ రంగా.

"అది, పావు గంటకిందట. ఇప్పుడు వెయ్యి." అన్నాడు రెండు మూడు లైట్లు వెలిగిస్తోన్న రంగాతో.

అతన్ని రంగా అని పిలవడు – శారద ఇంట్లో వున్నప్పుడు తప్ప. ఆమె వాడిని రంగా, రంగా అని

పిలుస్తుంది. వాడిని పిలిచే పిలుపులో తన మీదకన్న ఎక్కువ ఆప్యాయత, కనీసం స్నేహం కనిపిస్తుంది.

మొన్న --- పొరపాటు అలవాటుకొద్దీ ప్యూన్ అని పిలిస్తే శారద ఎంత మాట అంది?

"మిమ్మల్ని ..గుమస్తా! అని మీ సూపరెంటు పిలిస్తే మీకెలాగ ఉంటుంది?" అంది! అంతే కాదు, "రూపాయి పని చేసి పావలా పట్టికెడతాడు వాడు! పావలా పని చేసి రూపాయి పుచ్చుకుంటాం మనం! వాడి దురదృష్టాన్ని మీరు మాటమాటికీ, పిలుపు పిలుపుకీ జ్ఞాపకం చెయ్యక్కరలేదు" అని కూడా అంది శారద.

ఆ క్షణంలో తనకి చాలా కోపం వొచ్చింది. భర్తని గౌరవించకపోతే సరి. అంతగా అవమానం చెయ్యాలా? అది ప్యూన్ ఎదురుగానే! కాని అది సమయం కాదని ఊరుకున్నాడు తాను, ఈ కాలు కొంచెం నయం అయి. కేసు ముగిసి మళ్ళీ తన ఉద్యోగంలో చేరితే అప్పుడు చూడాలి అమ్మగారి తిప్పలు! ఓడలు బళ్ళూ, బళ్ళు ఓడలూ అవుతాయని శారదకి తెలీదు. కానీ, ఈలోపున వాడికి మరీ గర్వం ఎక్కువ కాకుండా వాణ్ణి హద్దుల్లో పెడుతూనే వున్నాడు. మళ్ళీ తాను సీట్లో కూర్చున్నాక తాసీల్దారుగారితో చెప్పి ---

శారద --- ఎక్కడ వుందీ?

ఇంతసేపూ --- ఏడున్నర కావొస్తోంది. ఆఫీసులోనేనా? ఓ టెలిఫోను అడగమని తానెన్నిసార్లో చెప్పినా శారద వినిపించుకోదు – ఒకసారి టెలిఫోన్ చేస్తే.

"ప్యూన్! సిగరెట్టు తే!" అన్నాడు ప్రసాద్.

"అయిపోయాయి" అన్నాడు రంగా దూరం నించి.

"పొద్దుటినుంచీ ఆరు కన్నా కాల్చలేదు! పదీ అయి పోయాయిరా? కావాలంటే అబద్ధాలాడకు. అడిగి తీసుకో --- కమాన్ తే!" అన్నాడు.

"నిజంగానేనండి. కిటికీ అవతల పీకలున్నాయి. కావలిస్తే లెక్క చూడండి."

"నువ్వూ కాల్చి అక్కడ పడేస్తే సరి!"

"అవన్నీ బెర్కలీ సిగరెట్లు" అన్నాడు ప్యూను.

"ఏం, అది నీ బ్రాండు కాదా? నువ్వు కాల్చవా?" అన్నాడు ప్రసాద్.

"కాదండి. అవి నేను కాల్చను." అన్నాడు రంగా.

"అంత గొప్పవాడివా? నీ బ్రాండేమిటోయ్?" అన్నాడు ప్రసాద్ కొంత సౌమ్యంగా. తన పని అయితే తియ్యతియ్యగా మాట్లాడాలి, పెద్ద పార్టీలలోలాగ.

"నాది కింగ్" అన్నాడు.

"నేనెప్పుడూ కింగు సిగరెట్లు గురించి విన్లేదు" అన్నాడు ప్రసాద్.

"అవి కింగు బీడీలు" అన్నాడు నవ్వుతూ రంగా.

"చూడూ! ఓ సిగరెట్టు పెట్టే తే"

"బాబోయ్! అమ్మగారికి తెలిస్తే – ఇంకేమైనా ఉందా!" అన్నాడు రంగా.

"తెలీదు లేవోయ్! నేం జెప్పనుగా!"

"అయినా తెలుస్తాది" అన్నాడు రంగా మొండిగా.

అమ్మగారు! అమ్మగారు!

అయ్యగారు లెక్కలేదు. కాని, ఇది సమయం కాదు.

"చూడూ!" అన్నాడు – రంగా అనాలంటే పౌరుషం – ఫ్యాన్ అనడానికి భయం. సిగరెట్ కోసం నరాలు లాగేస్తున్నాయి.

ఏమిటన్నట్టు చూశాడు మెట్లమీద నిలబడి వున్న రంగా.

"బీడీలు ఘాటూ, సిగరెట్టు ఘాటూ?" అన్నాడు ప్రసాద్. ప్రేమ వ్యవహారాల్లోనూ, ముష్టి వ్యవహారాల్లోనూ డిప్లమసీ కావాలి.

"దేనికది" అన్నాడు రంగా.

వీడిదుంపతెగా!

"సరే! ఓ బీడీ ఇలా ఇయ్యి. నేను చెప్తాను" అన్నాడు ప్రసాద్. అతను శారదనీ, సమయాన్నీ మరిచిపోయాడు.

"అమ్మగారొచ్చేశారు" అన్నాడు రంగా. గుమ్మం ముందు కారాగింది. శారద ఎవరికో గుడ్ నైట్ చెప్పి దిగింది. ఇంతకు ముందు ఆలస్యంగా వచ్చినా బస్ లోనే వచ్చేది. కారులో చీకట్లో ఎవరితో.. ...

నయమే! బీడీ వాసన గదిలో లేదు అనుకున్నాడు ప్రసాద్. మళ్ళీ శారద మీద కోపం జ్ఞాపకం వచ్చింది. తానెంత గొప్పదని ఆమె ఉద్దేశం? ఎంత ఎక్కువ జీతం తెచ్చుకుంటున్నా భార్యగా ఆమె తన బాధ్యతలని భర్తగా తన కివ్వవలసిన గౌరవాన్ని మరిచేందుకు వీలు లేదు.

అలిసిపోయి వచ్చింది శారద.

ఎయిర్ కండిషనింగ్ వున్న గదిలో పని చేసి కారులోవస్తే అలా ఎందుకు అలిసిపోయి వుండాలి?

ఆ మాటే అడిగాడు ... అనుకున్నట్టు కాదు. "బాగా అలిసిపోయినట్టున్నావు" అన్నాడు.

"అలసట ... దానికేం?" అంది శారద అర్థం లేకుండా.

లోపలికి వెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని వొచ్చింది – ఎంతో బాగుంది.

"చీకటి పడిపోయింది." అన్నాడు ప్రసాద్ బయటికి చూస్తూ. అతను లోలోపల జ్వలిస్తున్నాడు. కాని, లోపలి నీడలని బయటికి కనిపించ నివ్వకూడదు– డిప్లమసీ అదీ.

"మరో లైటువేస్తే సరి" అంది లేవకుండానే. రంగా భక్తి గా కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చేడు. ఆమె ఏదో ఆలోచిస్తూ సున్నితంగా సిప్ చేస్తోంది. వాడు తనకి కాఫీ అందించే విధానాన్ని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుని కుతకుతలాడేడు ప్రసాద్.

హఠాత్తుగా "ఈ ఇల్లు చాలడం లేదు మార్చేస్తాను" అంది శారద.

"మన ఇల్లు కాదు. ఈ ఇల్లు."

"ఈ ఇల్లేం చెయ్యాలి" అన్నాడు ప్రసాద్.

"ఉంచుదాం, తరువాత చూద్దాం" అంది శారద. ఆ చిన్న యిల్లు ఆమె సొంతం.

"మరి .. అద్దె ఇవ్వాలిగా! ప్రమోషనొచ్చిందా?" అన్నాడు ప్రసాద్. కుర్చీ ఆమెకి దగ్గరగా లాక్కుని.

"అవును, డైరెక్టరు స్పెషల్ అసిస్టెంట్ గా వేసుకున్నాడు" అంది శారద.

"జీతం?"

"పెంచుతారు–ఇంటి అద్దె ఇస్తారు."

కాఫీకప్ కింద పెట్టబోతోంటే రంగా వొచ్చి కింద పెట్టేడు, స్కవుండ్రల్.

శారద.

బి. ఏ. పాసయింది. తానూ అంతే.

టైపు – రాదు! తనకి వొచ్చును.

షార్ట్ హేండ్ – రాదు. తనకి వొచ్చును.

అందంగా వుంటుంది. తాను – జబ్బు పడ్డాడు.

మంచి ఉద్యోగం. తాను – సస్పెన్షన్ లో ఉన్నాడు.

ఆమెని కారులో దింపుతారు, తాను ఇల్లు కదలల్లేదు.

అన్నీ ఆలోచించి, మళ్ళీ ఆమె అందాన్ని చూశాడు – ప్రసాద్. నాలుగేళ్ళ కిందట మామగారు తన కాళ్ళు కడిగి నాలుగు వేలు కట్నం ఇచ్చి ఈ ఇల్లు 'ప్రస్తుతానికి" శారద పేరున రాసి ఆమెని తన భార్యగా చేసినప్పుడూ, గాలి చొరని ఆ గదిలో, గాలి ఉందో లేదో ఆలోచించే ఆలోచనకి తానివ్వని ఇతర ఆలోచనలతో ఆమెని – శారదని చూసినప్పుడూ ఇలాగ ఇంత అందంగా వుండేది కాదు శారద. ఈ మధ్య .. తాము కుంటుకుంటూ కాస్త దగ్గరికి వెళ్ళినప్పుడల్లా "వెళ్ళి పడుకుంటే నేను చదూకుంటాను" అని "అండీ" అని కూడా అనుకుండా అతన్ని విదిలించి నేర్పుగా తన ఒళ్ళు తన దగ్గరే వుంచడంలో నేర్పరి అయాక శారద ఇంకా ఎంతో బాగుంది.

ఆమె కిన్ని ప్రమోషన్లేమిటి? చిన్న గుమస్తా --- అసిస్టెంటు ..పెద్ద గుమస్తా--- పి.ఏ. అన్నీ మూడేళ్ళలో.

అసలీవిడకి చిన్న గుమస్తా ఇచ్చిందెవరు? పోనీ ఇప్పించెందెవరు? తన ఆఫీసుకి వచ్చిన కేశవంగారి కాళ్ళు పట్టుకోకుండానే పట్టుకున్నంతగా అతన్ని మెప్పించి, కేశవరాంగాడి జుత్తు పట్టుకోకుండానే అతని బిల్స్ కాస్త అటూ ఇటూ చేసి అతన్ని ఒప్పించి శారదకి ఉద్యోగం ఇప్పించింది తను!

తన భార్య శారద ఇవేళ ఎక్కడి కెళ్ళేవని అడగడానికి గడగడ!

"ఎక్కడ ఇల్లు?" అన్నాడు ప్రసాద్ చివరికి.

శారద చెప్పింది. అంటే తను భయపడ్డట్లే అన్నీ ఏర్పాట్లయి పోయాయన్న మాట.

"నేను స్నానం చేసి వొస్తాను– రాత్రి డిన్నర్ కి వెళ్ళాలి" అంది శారద.

"డిన్నరా? రాత్రి కా?" అన్నాడు ప్రసాద్. ఆమె అవునంటే అక్కడే ఈ వ్యవహారం తేల్చేద్దామని వుంది.

నవ్వింది శారద.

"డిన్నరు రాత్రికాకపోతే పగలు వుంటుందా?" అంటూ నవ్వింది.

నిమిషం నిశ్శబ్దంగా వుండి తానూ నవ్వేడు. దిక్కులేక అని మనస్సులోనే అనుకుని. ఈ కాలు కొంచెం స్వాధీనంలోకి వొచ్చి, తనమీద కేసు ముగిసి, మళ్ళీ తానూ మనిషి అయినప్పుడు --- ఆమె సంగతి చూడాలి.

ఆమె వెళ్ళి శుభ్రంగా అయివొచ్చింది. ఎంతో ఎంతో బాగుంది.

కుర్చీలో కూర్చుంది. కారు కోసం ఎదురు చూస్తోంది కాబోలు.

"నువ్వు చాలా బాగున్నావు" అన్నాడు ప్రసాద్ ఉండబట్టలేక. గాలిరాని ఒక ఇరుకు గదిలో మొట్టమొదటి తన స్పర్శకి ముడుచుకుపోతున్న శారదతో ఆ మాటే అన్నాడు. ఆవేళ ఆమె ఇంకా ముడుచుకుపోయింది సిగ్గుతో.

ఇవేళ తన మాటలు శారదకి వినిపించలేదు.

మరో అయిదు నిమిషాలకే కారు రానేవొచ్చింది. వెనుదిరిగి చూడకుండా వెళ్ళి పోయింది.

"ప్యూన్!" అని ఎలుగెత్తాడు ప్రసాద్.

విచిత్రంగా వాడు ఒక సిగరెట్ పేకెట్ తెచ్చి ఇచ్చేడు.

ఇంతసేపటి తరవాత సిగరెట్ పొగ పీలిస్తే వళ్ళంతా జివ్వుమంటోంది. బాగుంది!

★★★★★★★★★★★★

కొత్త ఇల్లు.

కొత్త జీవితం.

కావలసినన్ని సిగరెట్లు.

తాగినంత టీ.

ప్రసాద్ కి ప్రత్యేకం – కొంచెం అటు పక్కకి – ఒక గది.

ఇవి అన్నీ బాగున్నాయి.

కాని కొన్ని అంత బాగులేవు.

శారద మేడమీద గదిలో పడుకుంటూంది.

ఆమె సుమారు ప్రతిరోజూ సాయంత్రం బయటికి వెళ్ళి అర్ధరాత్రి వొస్తోంది.

ఎక్కడ, ఎవరితో, ఏం చేస్తోంది?

ఆఫీసుపని అని శారద అనలేదు.

అడిగితే అలా చెప్పవొచ్చును లేకపోతే చెప్పకపోనూ వొచ్చును!

ఆమె వుద్యోగస్తురాలు.

పెద్ద జీతం.

చిన్న బంగళా.

అస్తమానమూ ఏదో పని అంటుంది. తాను తీరికవేళ అంటే రోజంతా చదివే ఎన్నో కథల్లో యీలాటి సందర్భాలు వొచ్చేయి. అకారణంగా అనుమానాలు పెట్టుకుని చివరి పేరాలో అంతా మిధ్య అని తెలుసుకుని కౌగిలించుకొంటారు.

తన జీవితంలో చివరి పేరా ఎప్పుడో !

అవన్నీ మళ్ళా ఎప్పుడో!

అలా అనుకొంటూనే మరి కొంతకాలం గడిచిపోయింది.

కావలసినన్ని సిగరెట్లు ప్రసాద్ కి.

తాగినంత కాఫీ, టీ.

ఇంతకు ముందునించీ సబ్సిస్టెన్స్ అలవెన్సుగా వచ్చే రెండొందల చిల్లరలో నలభయ్యో, ఏభయ్యో వుంచుకొని ఆమె కిచ్చే వాడు. ఇప్పుడూ అలాగే చేసినా శారద ఏమీ అనలేదు.

ముందు ముందు బాగా అనిపించింది జీవితం.

శారద మంచిదనిపించింది.

కాని ...

క్రమక్రమంగా లోలోపల ఏదో బాధ.

పరిస్థితులేవైనా, తాను భర్త, ఆమె భార్య.

తన 'సుఖం' చూస్తోందా? అవును. కాదు ...

రోజూ ఎక్కడికి వెడుతుంది?

ఎక్కడ తిరుగుతోంది?

ఎవరితోనైనా ...

ఛా! శారద అలాటి మనిషి కాదు! ఆమె సంగతీ, భర్త కదా. తనకి తనకే తెలీదూ?

కాని ...

ఆ డైరెక్టరు – ఒక్కో రాత్రి పన్నెండు దాకా ఆమెని రానివ్వడు.

అంతంత అఫీసు పనులేముంటాయీ?

వాడు – యంగ్ మాన్ ట. స్మార్ట్ గా వుంటాడట. సచ్ ఎ నైస్ – నయిస్ మాన్! అంటుంది – ఉండీ ఉండీ శారద.

వాడితో కానీ, కొంపదీసి శారద.

ఛా!

ఛా ఛా!

అలా అనుకోవడమే పాపం – తన సుఖం కోసం ఆమె అర్థిస్తోంది. ఈ మంచి ఇల్లు, తిండి, సిగరెట్లు, కాఫీ అన్నీ తనకివ్వడానికి.

కాని తనది గ్రౌండ్ ఫ్లోర్.

ఆమెది ఫస్ట్ ఫ్లోర్.

సంపర్కంలేని సంసారం.

తన ఆరోగ్యమూ అలాగే వుంది.

కాని శారద సంసారి. ఆమెని ఏమైనా అనుకుంటే పాపం!

తప్పు.

★★★★★★★★★★★★

మరి కొంతకాలం గడిచిపోయింది.

ప్రసాద్ సస్పెన్షను అలాగే వుంది. కాని విచారణ ప్రారంభం. అయేలాగ వుంది.

శారద పని హెచ్చయిపోయింది.

ఊళ్ళు తిరగాల్సి వొస్తూంది.

ఢిల్లీ.

బాంబే.

కలకత్తా.

పాపం.

ఢిల్లీలో ఎక్కడ వున్నావూ? అని అడిగేడు. ఆమె తిరిగి రాగానే ప్రసాద్ తనకి ఢిల్లీ వెళ్ళాలని వుండేది. వుంది.

"అశోకాలో"

"అలాగా! బాగుందా?"

శారద చిరునవ్వు. అదే సమాధానం.

"బాంబేలో ఎక్కడా?"

"తాజ్ లో."

బాంబే వెళ్ళాలని వుంది.

కాని,

పోనీ! శారదనైనా చూడనీ, తానెందుకు అడ్డుపడాలి? తన భార్యగావొచ్చి ఈ అదృష్టం అంతాపొందుతోంది. గుడ్, కాని,

"కలకత్తాలో ఎక్కడ వున్నావూ?"

"గ్రాండ్ హోటల్లో"

తనకి కలకత్తా వెళ్ళాలని లేదు. డర్టీ సిటీ. అంతా కల్మషం. గోల. కమ్యూనిజం.

ఢీల్లీ నుంచి తనకి స్వెటర్ తెచ్చింది శారద.

బాంబేనించి షర్ట్ – పువ్వులది! మంచిది తెచ్చింది.

కలకత్తా నించి రసగుల్లా తెచ్చింది.

ఎక్కడికి వెళ్ళినా, ఏదో ఒకటి తెస్తుంది.

తనని మరచిపోదు, తన భార్య శారద.

కాని, ఆ పెద్ద పెద్ద హోటళ్ళల్లో...

ఆ మగాళ్లతో శారద ఎంత మంచిదైనా ..

ఈ మధ్య మరీ సంతోషంగా, ఉషారుగా ఉంది శారద.

ఎంతో ఎంతో బాగుంది.

రసగుల్లా లాగ.

రుచి ... అడగడానికి కూడా భయం వేస్తోంది. అంత మారిపోయింది.

తనకి.

పువ్వుల సిల్కు చొక్కా, వేడిగా వుంటే వేసుకోడానికి.

చలివేస్తే – స్వెట్టర్.

ఆకలి వేస్తే రసగుల్లా.

ఏదైనా మరొకటి వేస్తే కాఫీ, సిగరెట్, శారద కాదు.

ఆమె –

వాడితో ...

"తప్పు" చేస్తోందా?

ఛర్టీ ధాట్.

అలా అనుకోకూడదు.

కాని, ఆడది, మగాడు. ఆమె అందగత్తె, వయసు, ఆరోగ్యం, ఆ స్వేచ్ఛ– ఆమెకి మటుకు కోరికలుండవూ? ఆ హోటల్ గదుల్లో చల్లటి ఆ ఏకాంతపు పరిసరాల్లో – ఆ యంగ్ స్మార్ మేన్ తో ...

ఏమో!

శారద మంచి మనిషి.

ఆమె మంచిది.

కాని – మనిషి.

నిజంగా అలా చేస్తోందా?

చేస్తే తానెందుకు జ్ఞాపకం వస్తాడు.

ఆ సిల్కు చొక్కా, స్వెట్టరు, రసగుల్లా ఎందుకు తెస్తుంది?

ఏమో!

అనుమానంగా వుంది.

అనుమానం పెనుభూతం.

ఎన్ని కథల్లో అమాయికల మీద అన్యాయంగా భర్తకి అనుమానం కలుగలేదూ?

ఎప్పుడో పోయిన అన్నయ్యనో.

ఎపుడూ లేని తమ్ముడినో.

ఆ "రెండో మనిషి" లో చూసిన అమాయికపు కన్నీళ్ళలో ప్రత్యక్షమైన భర్తకి బుద్ధిరాలేదు?

తాను తొందర పడకూడదు.

నిన్ననే గదా శారద "ఓసారి అలా ఊటీ, కూనూరూ తిరిగి రాకూడదుటండీ! ఏర్పాట్లు నేను చేస్తాగా!" అందీ? తనమీద ప్రేమలేకపోతే అలాగ ఎందుకంటుంది?

ఏమో!

ఇక్కడినించి తనని వెళ్ళగొట్టి మరింత స్వేచ్ఛగా ఉందామనేమో! కాని, ఆమె స్వేచ్ఛకి ఇపుడు మాత్రం ఏం తక్కువ?

ఏమిటి ఆపగలడు, తాను?

కాని ...

శారద అందంగా వుంటుంది. పరువం ఉన్న వయస్సులో ఉంది.

ఆ ఏకాంతాల కాంతత్వంతో ఏకాంత అంతటి వాడిచెంత. ఉండి, 'మంచి' మనిషిగా ఉండిపోతుంది?

ఏమో, ఏమో, ఏమో!

చిన్న గింజలాటి ప్రసాద్ అనుమానం రోజురోజుకీ కాన్సర్ లా, కరువులాగ పెరిగింది.

ఉదయం నుంచి సాయంత్రం దాకా అతనికి తిండీ, కాఫీ, సిగరెట్, ఆలోచన.

ఆలోచనలో ఆమె శారద.

ఆమె లోలోపల ఎలాగ వుంటుందో మరిచిపోయాడు ప్రసాద్. ఆలోచనలలో అవసరం వొచ్చినప్పుడు ఆమెని ఊహించి తనని తాను రంపాన పెట్టుకునేవాడు. అతని నరాలన్నీ లాగిలాగి వొదిలేవి.

కాని.

కళ్ళతో చూడని మాటని నిజంలాగ భావించకూడదు.

అందులోనూ చెడ్డమాటని.

ఎన్ని కథల్లో అలాగ!

ఎన్ని సినిమాల్లో అలాగ!

అంతదాకా యెందుకు? తన మీద లంచగొండితనం ఆరోపించిన ప్రభుత్వం వారు చేసిన ఆరోపణలో నిజం ఏముంది? ఆరోపణలో వున్న మనిషి దగ్గర, ప్రభుత్వం వారు చెప్పిన తేదీన, వారు చెప్పిన మొత్తం తాను తీసుకోలేదు, కాని తనని సస్పెండు చేశారు. ఛార్జిషీటు ఇచ్చేరు. వాటికి తోడు కాలిబాధ ఒకటి.

తాను శారదని అంత సుళువుగా అనుమానించి అవమానించడం న్యాయం కాదు!

అయినా, ఇన్ని పరిస్థితుల మధ్య అనుమానించకపోవడం అభిమానం అన్న మాట కాదు.

నిదర్శనం ...

అంటే ఆమె అచ్చు వెయ్యరాని పరిస్థితుల్లో వుండగా దర్శనం చెయ్యాలి కాని, ఎలాగ?

అలపై ...

లాగ అక్కడెక్కడో ఎవరో .. తనని రానిస్తారా?

"ఒక్కసారి చూస్తాన్సార్!" అంటే "ఆల్ రైట్" అంటారా?

అనరు.

అయితే, మార్గం ఏమిటి? మార్గాంతరం ఏమిటి?

★★★★★★★★★★★★

రోజులు గడుస్తున్నాయి.

ప్రసాద్ కి తిండి మీద కన్న, కాఫీ, టీ, సిగరెట్ మీదకన్న శారదమీద కోరికలు ఎక్కువయాయి. కోరికతో బాటే అనుమానం కూడా.

ఈ మధ్య ఆమె చిరునవ్వు మానేసింది తనని చూసి.

మరీ సంతృప్తిగా, ఆనందంగా వుంది తనని చూసినా.

అనుమానం ...

అలా పెంచుకుంటూ భరించుకుంటూ వొచ్చాడు.

ఆ రోజు .. ఒక రోజు...

ఇంక్వైరీకి పిలుపువొస్తే ఆఫీసుకి వెళ్ళేడు.

విచారణ రెండు రోజులు సాగి, ఆగిపోయింది. రెండోరోజున సాంబశివరావు పలకరించేడు.

అతనీమధ్య కనిపించలేదు. ఆఫీసులో ప్రసాద్ కి చాలా దగ్గరగా ఉండేవాడు.

"ఎలా ఉన్నావు?" అన్నాడు ప్రసాద్ ని చూసి.

"బాగానే ఉన్నాను" అన్నాడు ప్రసాద్.

ఇంక మాటలు లేకనో, అడిగే మాటలు లేకనో ఆగిపోయాడు సాంబశివరావు. ప్రసాదే కలుగజేసుకుని, అతని అంతరాంతరాలలోని ఆలోచనల్ను ఊహించి, "శారద ఉద్యోగం చేస్తోంది" అన్నాడు.

సాంబ ఒక్కసారి జీవించినంత వెలిగి "అవును – విన్నాను" అన్నాడు.

"ఏం విన్నావు?" అని అడిగేడు ప్రసాద్ తేలు కుట్టగానే లాక్కున్నట్టు అనుమానపు తేలు అంత దగ్గరగా ఉందన్న మాట!

"అదేలే" అన్నాడు సాంబ నీళ్ళు నములుతూ.

"అంటే?" అన్నాడు ప్రసాద్. ఎలాగో కోపం, బాధ, ఆతృత కలిపి.

"ఏం లేదు" అన్నాడు సాంబ.

రెండు నిమిషాల నిశ్శబ్దం తరవాత –

"వాళ్ళు – అదే శారదని గురించి అంటున్నారా" అన్నాడు.

సాంబ దిక్కులు చూశాడు.

ప్రసాద్ కి అంతా తెలిసింది. తన భార్య శారద, వీళ్ళ వెకిలి సంభాషణల్లో విషయంగా ఉందన్న మాట. అవన్నీ రంగరించి ఆ కబుర్ల గ్రంధం తనకి రాయాలని ఈ సాంబశివరావు ప్రయత్నిస్తున్నారన్న మాట!

స్కౌండ్రల్స్!

రోగ్స్!

"డర్టీ ఇడియట్ ఫెలోస్!" అనుకొన్నాడు మనసులో. అతని కోపం అవధులు దాటిపోయింది.

"స్కౌండ్రల్స్!" అన్నాడు.

"రోగ్!" అని ఇంకా గట్టిగా అన్నాడు.

"డర్టీ ఇడియట్ ఫెలో" అని అరిచాడు. అన్నీ సాంబశివరావు మీద గురి చూసి.

"నన్నేనా" అన్నాడు సాంబశివరావు ఆశ్చర్యంగా.

"అవును" అన్నాడు దృఢంగా ప్రసాద్.

"ఎందుకలా తిడతావు?" అన్నాడు కోపం ఆపుకుంటూ సాంబశివరావు.

"ఎందుకా? శారద మీద అభాండాలు వేస్తావా? ఏం? నువ్వు చెప్తోన్నది నాకు తెలీదనుకున్నావా? కాస్త అందంగా వున్న ఆడది నలుగురి మధ్య వుద్యోగం చేస్తే ఆమె మీద లేని పోని అపవాదులు వేస్తార్రా మీరందరూ?" అన్నాడు రొప్పుకుంటూ ప్రసాద్.

సాంబశివరావు మాట్లాడలేదు. అతను కొంచెం మెతక మనిషి, ఏడుపు వొచ్చేస్తోందిలా వుంది.

"నాకు శారద మీద అనుమానం కలగాలనేగా?" అన్నాడు రెట్టించి ప్రసాద్ కోపంలో అతని కాలు సలుపుతోంది.

"అనుమానమా?" అన్నాడు సాంబశివరావు – అతనికి ఏడుపులాటి నవ్వొచ్చి నవ్వేడు.

తెల్లబోయి చూశాడు ప్రసాద్.

సాంబశివరావు ఆగలేదు. "అనుమానమా!" ఈ ఊళ్ళో ఆమె విషయంలో అనుమానం ఎవ్వరికీ లేదు బ్రదర్!" అని ప్రసాద్ ముఖంలో రిలీఫ్ చూసి "అంతా అందరికీ తెలిసిందే! ఇందులో ఎవరికీ అనుమానం దేనికీ?" అన్నాడు. అని వెంటనే వెళ్ళిపోయాడు.

ఇంకేం చెయ్యలేక ప్రసాద్ రిక్షాలో ఇంటికి చేరేడు.

అవమానం!

అనుమానం లేదుట!

అయితే అందరికీ తెలుసున్నమాట, తనకి తప్ప!

ఇవేళ అటో, ఇటో తేల్చేయాలి!

సిగరెట్ వెలిగించాడు.

ఆమె డబ్బుతో కొని ఇచ్చినది! కాని మానలేకపోయాడు.

సాయంత్రం దాకా అలాగే సిగరెట్ కాలుస్తూ, టీ తాగుతూ కాఫీ కావాలని అరుస్తూ, సిగరెట్ తాగుతు ఎదురు చూశాడు.

ఆ రోజు తొందరగా వచ్చింది శారద.

"ఇవేళ – " అన్నాడు ప్రసాద్.

"పని త్వరగా అయింది. మా డైరెక్టరు సెలవుపెట్టేడు" అంది శారద.

ఆమె రెండు మెట్లెక్కేడ "నీతో మాట్లాడాలి" అన్నాడు.

ఆమె వెనక్కి తిరిగి అతని మాటలు విని మళ్ళీ సాగిపోయి గంట తరువాత కిందకి వచ్చింది.

ఎంత అందంగా వుంది!

ఎంత అమాయకంగా ఉంది!

ఊరంతా అంటే, అంతేనా?

"ఏమిటి?" అంది శారద.

"నిన్ను గురించి అందరూ ఏమిటో అంటున్నారు." అన్నాడు ప్రసాద్ లేని ధైర్యంతో.

"ఏమనీ?" అంది శారద చిరునవ్వుతో వెన్నెలలాగా.

"అదే – నువ్వు...."

"చెప్పండి ..."

"నువ్వు ...." నానిపోయాడు ప్రసాద్.

"నేను ఎవరితోనో తిరుగుతున్నారని – అదే మల్లిక్ మా డైరెక్టరుతో వుంటున్నానని" అంది శారద.

తేలికపడ్డాడు ప్రసాద్.

"అవునవును" అన్నాడు.

"అయితే?" అంది శారద.

"అదే ..."

"మీకూ నమ్మకం వుందా?"

"అంటే ... అందరూ .."

"వాళ్ళందరూ నన్ను పెళ్ళాడలేదు – మీ ఒక్క మాటా వేరు."

నెలల తరబడి నిలవవున్న బాధలన్నీ జ్ఞాపకం వొచ్చాయి అతనికి , అనుమానం – అనుమానం పీడించుకుని తినేస్తోన్నది.

"నిజం చెప్పాలంటే ... " అన్నాడు ఆమెని చూస్తూ. ఎంత బాగా ఉన్నాయో ఆమె పెదవులూ, బుగ్గలూను.

"నిజమే చెప్పాలి" అన్నాయి చక్కని పెదవులు ఎప్పటికన్నా, ఎర్రగా, నిండుగా ఉన్నాయి.

"నేనూ మనిషిని – మానవుడినికనక .. అలాగే అనుమానించాను" అన్నాడు ప్రసాద్ ఆమె కళ్ళు ఎర్రబడలేదు. అందులోకి ఆర్ద్రత రాలేదు. వాటి కోసం చూసి నిరాశపడ్డాడు ప్రసాద్.

శారద కిటికీలోంచి చూస్తోంది.

అతను శారదని చూస్తున్నాడు.

నాలుగైదు నిమిషాల లాగే – ఆ తరవాత

"నిజం చెప్పు శారదా!" అన్నాడు ప్రసాద్.

జాలిగా చూసింది శారద.

"నిజం చెప్తే భరించే శక్తి వుందా?" అంది.

తృళ్ళిపడ్డాడు ప్రసాద్.

"నేనూ మనిషినే ! ... డబ్బుకోసం ఒక జబ్బు మనిషికి భార్యని అయ్యాను. కాని, నాకూ, కోరికలూ, కలలూ వుంటాయి వున్నాయి. తీరుతున్నాయి" అంది.

"నువ్వు – నువ్వు-" అని లేచాడు ప్రసాద్.

"గాబరా వొద్దు. కాలునొప్పి ఎక్కువౌతుంది" అంది శారద.

"అయితే మన సంసారం పూర్తి అయిందన్న మాట" అన్నాడు ప్రసాద్ ఆవేశంగా.

"అది ఎప్పుడో అయిందనుకున్నాను" అంది శారద.

"నీకు సిగ్గులేదా?" అన్నాడు దహించుకుపోతూ ప్రసాద్.

"దేనికీ? నేను కట్నం పుచ్చుకుని ఒక కుటుంబాన్ని నాశనం చెయ్యలేదు! జబ్బు మాట దాచి పెళ్ళి చేసుకుని ఒక ఆశాజీవిని నిరాశకి బలి ఇవ్వలేదు – దేనికీ నాకు సిగ్గు?" అంది.

పెద్ద లెక్చరివ్వాలని ఉన్నా, గొంతుక పూడిపోయింది ప్రసాద్ కి.

"మనకింక చెల్లు" అన్నాడు.

"రైట్" అంది శారద.

"ఇవాళే వెళ్ళిపోతాను! ఇంత అవమానకరమైన పరిస్థితులో ఒక వ్యభిచారితో – నేను కాపురం చెయ్యను" అన్నాడు.

"చెయ్యొద్దు" అంది శారద.

"ప్యూన్! ప్యూన్!"

రంగా వొచ్చాడు.

"నా బట్టలన్నీ సూట్ కేసులో పెట్టు" అన్నాడు ప్రసాద్. చాలా కాలం తరవాత అతనిలో శక్తి వొచ్చింది.

రంగాలోనూ వొచ్చినట్టుంది.

పెట్టి పది నిమిషాల్లో తయారైంది. మరో చేతిసంచి కూడా.

"మళ్ళీ వస్తాననుకోకు" అన్నాడు రంగాని రిక్షాకి పంపి.

"అనుకోను.." అంది శారద.

"నువ్వు చేసిన దానికి ధన్యవాదాలు"

"వెళ్ళడం ఎక్కడికి?" అంది శారద ఉద్రేకాల ఆకాశం నుంచి వాస్తవమైన క్రిందికి తెస్తూ.

"ఎక్కడికో! నీ కెందుకు?"

"ఏం లేదు పాత ఇంటి తాళాలిస్తాను. అక్కడ ఉంటే నాకూ ఉపయోగం! రంగా ఉంటాడు కావలిస్తే"

"నీ దానధర్మాలు నాకక్కర్లేదు"

"దానం లేదు. ధర్మం లేదు. ఇల్లు పాడుబడి వుండడం ఇష్టం లేదు .. పోనీ .. కష్టమైతే వద్దు" అంది శారద.

రిక్షా ఒచ్చింది.

సామానులు ఎక్కేయి.

"ఎక్కడికండీ?" అన్నాడు రిక్షావాడు, కొంచెం ఆలోచించి, శారద దగ్గరకి వెళ్ళి, "సరే! తాళాలిలా పడెయ్యి" అన్నాడు.

లోపలికెళ్ళి శారద తాళాలు తెచ్చి ఇచ్చింది.

మంచి వాసన వేస్తోంది శారద.

"ఇదీ దగ్గర వుంచుకుంటే పనికొస్తుంది."

కవరు.

తెల్ల కవరు.

కొంచెం బరువుగావుంది. ఉత్తరం కాదు.

విప్పి చూస్తే డబ్బు, రెండో మూడో వందలు.

"నాకెందుకు?"

"ఖర్చులకి .. మరీ అంత అవసరం వొస్తే రంగా చేత కబురు పెట్టవొచ్చు."

కవరు విసిరేద్దామనిపించింది. కాని, ఈ రాత్రి భోజనం – సిగరెట్ – పొద్దుట కాఫీ –

ఎత్తిన చెయ్యి నెమ్మదిగా దిగింది. కవరు జేబులోకి వెళ్ళింది.

రిక్షా కదిలింది. గాలి చల్లగా వేస్తోంది.

పాప వంకిలంలో నుంచి మలయమారుతం లోకి వొచ్చినట్టు అనిపించింది ప్రసాదుకి రెండు నిమిషాలు.

ఆ తరువాత జరిగినదీ, విన్నదీ అంతా జ్ఞాపకం వొచ్చింది. కళ్ళు మండేయి. చెమర్చేయి.

ఏమీ కనిపించనంతగా తడిసిపోయాయి.

★★★★★★★★★★★

అది అవమానం; అది నిరాశ; అది అభిజాత్యం. అన్నీ – కాని ఏదీ కాదు.

రిక్షా ఆగి, చీకటింటిలో అడుగు పెట్టగానే అతనికి బాధ కలిగింది.

ఎంత పొరపాటు చేశాను అనుకున్నాడు.

అవును.

పొరపాటు.

శారదని అలాగ నిలదీసి అడగాల్సింది కాదు.

COMMENTS